

TARTALOM

Hála az elmúlt évért	1
Templomunk	
– Templomunk berendezései	2
Riport – Beszélgetés Fliszár	
Károly kisegítő lelkésszel	3
4-es oldal – Karácsonyi emlékek	4
Búzamag – A hészükhaszta	
Ielkiség békessége	5
Hitvédelem – Kránitz Mihály:	
A Szentírásban lévő viták	6
Frissítő – Szellemi küzdelem	7
Dél-erdélyi kirándulások III.	8
Visszatekintés képekben 2020-1. ..	10
Visszatekintés képekben 2020-2. ..	11
A ragály elleni küzdelem	
a múltban	12–13
Ismerős testvérek	14
Karácsony este forgatókönyv I.	15
Karácsony este forgatókönyv II.	16
Karácsonyi himnusz	17
Jó volt olvasni! – Lev Tolsztoj:	
Pánov bácsi karácsonya	18
Anyakönyvi hírek	19
Plébániai hírek	20

Hála az elmúlt évért

Ez év január elején a Polgármester úr kérésére én áldottam meg a 2020-as évet a Dísz téren az Újévi köszöntő során. Azt mondtam akkor, hogy „egy katolikus pap nem próféta, – jós, – látó, – jövendőmondó”, ezért nem tudom megjósolni milyen év áll előttünk. Most, az esztendő végén visszatekintve úgy gondolom, nem változtatnám meg, amit akkor kértem Istentől: „Add, hogy mindig hálásak tudjunk lenni mindenért!”

Akkor igazán nagy az ember Isten előtt, ha mindenért képes hálát adni. A legszen-
tebb imádságunk, az Eucharisztia, amiben Isten végtelen szeretetével találkozunk, szemlélve Fia keresztáldozatát és feltámadását – hálaadás.

Mély fájdalom lehet sokak szívében, mert elvesztettek valakit, mert megváltoztak életkörülményeik, távol kellett maradniuk szeretteiktől, soha nem tapasztalt nehézségekkel kellett szembenézniük. Minden bizonnyal nem is tudnak egyszerre mindezért köszönetet mondani, hálásak lenni, viszont ha megpróbálják – még ha nem is tudnak a gondolattal egyelőre azonosulni – béke költözik a szívükbe. Gondoljuk végig, milyen pozitív dolgok értek bennünket! Talán jobban értékeljük egymást, fontosabb lett a kézfogás, ölelés, találkozás, a közösség. Talán nem akarunk olyan hamar elrohanni egymástól. Talán több időnk volt magunkba nézni és elgondolkodni, kik is vagyunk. Talán új lehetőségek nyíltak előttünk, több ismeretet szereztünk, rég várt pihenésünk közben olvashattunk, vagy mélyebbeket beszélgethettünk. Annyi, de annyi minden lehet bennünk, mondjuk ki, köszönöm!

Engem személyesen nagyon sok öröm ért idén. Zalaegerszegen első alkalommal elsőáldoztathattam, és a szűkösebb lehetőségek ellenére sikerült jól felkészíteni a bér málkózókat, akik felvehették a szentséget. Fatimából koronát hozattam – hálából édesapámért –, és a Püspök atya megáldotta, a Szűzanya-szobrunk fejére helyezte. Felgyógyulva a koronavírus betegségből, segíthettem másokon, akiknek vérplazmára volt szüksége. Ezekre akarok emlékezni és ezekben Istent dicsérni.

Minden keresztény ünnepünk alkalmával egyet ünneplünk: **Istentől szeretett és megváltott emberek vagyunk.** Benne nincs semmi változás, Ő állandó jelen, ezért a szeretete és megváltottságunk is változatlan. Ennek tudatában éljünk, ez legyen a bennünket és cselekedeteinket irányító emberi magatartásunk. Az ezért való hálánk töltsse ki mindennapjainkat és boldogabb lesz az életünk. Így kívánok minden kedves Krisztushívőnek áldott karácsonyi ünnepet, és sok lehetőséget a jóra az új évben!

A Greccio-i barlangkápolna freskója, 1409

Templomunk

Templomunk berendezése

Az új Mária Magdolna templom építésének kezdete és 1803-as felszentelése között több, mint fél évszázad telt el. Ez alatt az idő alatt súlyos károk is érték: megrepedt a homlokzat,

tönkrement a tető, a városban időről időre fellobbanó tüzek is okoztak kisebb károkat. Ezeket az éppen aktuális fenntartó a város, a fiáák és a vármegye anyagi hozzájárulásával javította ki. Az építő Koller Ignác püspök halála, 1773 és a szombathelyi püspökség 1777-es megalapítása között a Királyi Kamara igazgatta a püspökség javait, ez idő alatt nem sok munkát végeztek a templomon, de Szily János, az új püspök – bár az egyházmegye pénzét igyekezett a székhely méltóvá tételére fordítani – a század végére felszentelésre kész állapotba hozatta a templomot. Ez mind az épületre, mind a berendezésre vonatkozott.

„A plébániatemplom szilárd anyagokból épült, cseréppel fedett, hét oltára van, két bádogborítású tornya, elegáns orgonával ellátott és jó állapotban van.” – írta a vizitáló a 19. század elején.

Szerencse, hogy bár az épület sokszor szorult javításra, a berendezést a falak megkímélhették, azoknak a megújításáról nem szólnak adatok.

A belső kialakítás az 1770-es években kezdődött, az építéshez hasonlóan a püspökség sümegi uradalmában szerveződött. Ennek iratai között számos adatot találhatunk az Egerszegen folyó munkákról.

Koller püspök sümegi tisztartójának 1771 tavaszán kelt leveléből tudjuk, hogy „Kegyelmes Urunk Eö Excellentiája consensusából Pápai képfaragóval, Huber Jóseffel in fl. 60. oda való asztalossal pedig Vernich Rochussal in fl. 80 alkudtam meg egerszegi templomban szükséges praedikáló székre”, azaz: a püspök úr egyetértésével Huber József pápai képfaragó/szobrász és Vernich Rókus szintén odavaló asztalosmester készítette a szószéket, mégpedig a szobrot 60, magát a szószéket pedig 80 forintért.

A sümegi intéző „Pápai, vagy is Sz.békkállai képfaragónak kriptának való kúajtóért füzet 38 foréntot”.

A következő évben a sümegi erdőinspektor két ízben is Pápara ment a tislérlegény után, aki a zalaegerszegi templomban a székeket csinálta, neki 30 forint előleget fizettek ki. Hogy ezek a székek (hány és milyen) vajon csak kiegészítették a padokat, vagy azok elkészültéig, ideiglenesen szolgáltak, arról nincsen adatunk. A belső berendezés egységessége arra utal, hogy a Pápa környéki, 18. századi faragóműhelyek kaptak megbízást a padok, és szobrok, a stállum és a Mária-oltár elkészítésére is.

A Bakonyban és környékén már a középkorban is működtek faragó és bútorsztalos műhelyek. Ezek a 17. század végétől egészen a 19. századig ellátták bútorokkal a különböző polgári, kishemesi és módosabb paraszti rétegeket, ugyanakkor egyházi megrendelésre is dolgoztak. A tölgy- és diófa bútorok – különösen a barokk stílusjegyeket és 18. századi évszámokat magukon viselő támlásszékek – ma is több dunántúli múzeum felített kincsei. Valamelyik ilyen műhelyben készültek a templom padjai és korai felszerelése (gyóntatószék, szentségtartók, kánontáblák) is.

Riport

Beszélgetés Fliszár Károly kiségitő lelkésszel

Fliszár Károly 2020. augusztus 1-től kiségitő lelkészi kinevezést kapott plébániánkra. 1950. augusztus 7-én született Kaposfőn, oda járt általános iskolába, majd az esztergomi Ferences Gimnáziumban érettségizett. 1975-ben szentelték papá. Kápláni éveit 12 évig Ladon volt plébános, majd Újudvaron 1999-ig, ezt követően pedig a nagykanizsai Jézus Szíve Plébániát vezette 2015-ig. Főesperes-plébánosként a zalaszentbalázi plébániáról vonult távally nyugdíjba.

A ládi plébánia három hold földjén megszervezte a gazdálkodást, zöldséget termesztettek és értékesítettek a helyi lakosokkal. Ő indította el a máig nagyon népszerű újudvari nyári gyerektábort. Templomok épültek a keze alatt azokban az időkben, amikor ehhez nem sok erőforrás kínálkozott. Kitanulta a holland tetőfedés fortélyait, és saját kezűleg fogott hozzá a templomtetők felújításához. Kezdeményezte, hogy gyűljenek össze a motorosok minden tavaszi szezon előtt, így védelmükre, áldást adhasson nekik. És ez csak az a pár mozzanat, ami egy kis nyomozásból és a vele való beszélgetésből kiderült Károly atya tevékeny életútjából.

Mivel nem az érdemeivel szeretett volna foglalkozni, inkább arról beszélgettünk, miben gyökerezik a hivatása, mit hozott magával a gyerekkorából, és mi az, amit ma is fontosnak tart, és a múltból következtetésképpen levont.

– „Anyám sváb volt, apám horvát, én meg tiszta magyar vagyok, szóval mindenkihez közöm van.” – kezdi Károly atya viccesen a bemutatkozást.

ÜH: Milyen volt a gyerekkora, mit hozott magával?

– Édesapám cipész volt. Ott voltam, mikor dolgozott, mikor a kuncsaftokkal beszélgetett, amíg elkészült a javítás. Beszélgetésre, odafigyelésre való készséget tanultam édesapámtól, és azt, hogy pontos legyek, mert gyakran én kézbesíttem az elkészült cipőket, sokszor a vevők vonatának indulásához igazodva. Mivel szegények voltunk, anyámmal a piacon az ott-hon termesztett zöldségeket árultuk. Ahhoz, hogy minél több elfogyjon a portékából, meg kellett tanulnom pozitívan hozzáállni a vevőkhöz, és törekedni a megoldásra – hogy meggyőzzem őket, vegyenek, persze annak tudatában, hogy jó, amit kínálok.

– Másik meghatározó gyerekkori élményem a nagymamám és családom Istenbe vetett hite, mély szeretete. Nagymama minden első pénteken 10 tojást vitt a papnak, mert a pap az Isten szolgálja. Vele kezdtem el misére járni, ő biztatott, hogy

kezdjek el ministrálni, míg végül már minden nap elmentem a misére. A családot a '40-es években deportálták, mindent ott kellett hagyniuk. Ezekben a lehetetlen időkben nagy bizalommal kapaszkodtak az Istenbe. Nagymama minden nap imádkozta a rózsafüzért. Az ő hite győzött meg arról, hogy Isten velünk van, és a gondunkat viseli.

– A gyerekkori plébánosom szintén meghatározó volt az életemben, nagyszerű ember volt. Az ötvenes években életfogytiglanra ítélték, amiből hat évet leült. Minden nap szolgáltam a kaposfői plébánián, otthon voltam nála. Ő biztatott arra is, hogy menjek Esztergomba tanulni. Már úgy érkeztem oda, hogy pap szeretnék lenni.

ÜH: Jól gondolom, hogy a papi hivatásában kimondottan szereti az emberekkel való foglalkozást?

Igen, a velük való együttműködést, az együtt munkálkodást, a barátságokat. Volt benne bőven részem, ezért nem is hiányzik semmi, abból, amit otthagytam a korábbi helyeimen. Az élményeket hoztam magammal, azok velem maradnak. Büszke vagyok azokra a kapcsolataimra, amiket azóta is ápolok.

ÜH: Ha meg kéne fogalmaznia az eddigi papi szolgálatának legfőbb tapasztalatát, mi lenne az? Mit üzenne ezzel kapcsolatban az olvasóknak?

– Nagy élményeim vannak, annyi minden történt. Ahogy Avilai Nagy Szent Teréz is megszenvedett minden új kolostorért, én is megküzdöttem az én templomaimért. A küzdelem mindig megerősített, hogy ez jó lesz, ez működni fog. Ha jött egy gondolat, hogy valamit tenni kell, újítani, fejleszteni, indítani kell, csak nekivágtam, tudtam, hogy lesz segítség. És ha jött a nehézség, mindig tudtam, hogy jó után járok. Csak a vállamra kellett vennem egy feladatot, nekiindulni, és mindig megoldódott. Találtam, kaptam anyagot, embert, dolgos kezelet. Ha éltem a lehetőségekkel Isten felhasznált engem. A gondviselését számtalanszor megéltem.

Szeretem a küzdelmet, az élet egy nagy küzdelem. Nem értékeljük igazán, ami úgy hullik az ölünkbe. Ahogy a futballban is felbosszant, ha futnak a labda elöl, úgy gondolom a küzdelemben bele kell menni, az elfutás „nem futball”.

Azt üzenném az olvasóknak, hogy merjenek dönteni, és cselekedni, ha megfogalmazódott bennük egy szükség. Lesz, aki segíti őket, fentről és lentől is.

Szabó-Hidvégi Orsolya

Vallásos családban nőttem fel. Az adventi várakozás és a karácsony gyermekkoromtól fogva a legszebb ünnepek közé tartoztak. Akkoriban még eljártunk a faluban betlehemezni. Mikor már saját gyermekeim voltak, karácsonyi műsort tanítottam be a kis hittanosoknak, így ők is átélték a készülés örömeit, és az ünnep lényegét. 2008-ban néhány hónap különbséggel veszítettem el az édesanyámat és a férjemet is. Ebben az évben nagyon szomorú volt számomra a karácsony. Hitem és gyermekeim féltő szeretete segített át a gyász fájdalmán. Egy év múlva 2009. december 24-én hatalmas örömet és boldogságot élhettem át, ezen a napon született meg az első kisunokám! Az éjfélti szentmisére szinte szárnyalva mentem. Különösen hálás voltam azért, hogy az Úr Jézus születése napján áldott meg minket ezzel a nagy ajándékkal!

Kiss Ferencné

Karácsonyi emlékeimben őrzöm, amikor Mária légiósként diákokkal együtt minden évben kimentünk a pózvai szociális otthonba köszönteni a lakókat az ünnep előtt. Nagy öröm volt látni azokat a ragyogó szemeket, boldog, mosolygó arcokat, ahogy fogadtak bennünket, a nekik hozott csekély ajándékot, műsort. Hallgattuk, ahogy énekelték velünk a karácsonyi énekeket. Többet kaptunk, mint amit adtunk, ezt leírni nem is lehet, csak érezni. Közben lelkiileg kegyelemmel eltelve, az unokáimmal együtt jártunk a hajnali misékre, az unokáimmal együtt vártuk Jézus születését. Így lett teljes az ünnepünk, és éltük meg, hogy velünk az Isten. „Íme, a szűz fogan és fiat szül, Emmánuel lesz a neve.” (Mt 1, 23)

Kerkai Józsefné

A gyermekkori emlékeim egy Vas megyei kis faluhoz, Telekeshez köthetőek. Akkoriban még voltak betlehemező gyermekek. 6–7 fős csoportokban járták az otthonokat, még a szomszéd faluból is jöttek. Most is fülemben cseng a betlehemi pásztorok éneke, eljátszották Jézus születéséről szóló bibliai történetet. Szívből játszottak, nem vártak érte semmit. Egy almának is úgy örültek, mintha a világ legnagyobb kincse lett volna. Vidámsággal teli SZERETETET csempésztek az otthonokba. Az emlékek felidézése során érzem a sült alma illatát és a közös imádkozás erejét. Csendes, meghitt esték voltak. Az unokáim is kezdik megérteni, miben rejlik az emlékezetes karácsonyok titka. Róluk készült fotót osztok meg az olvasókkal.

Török Ferencné

A legszebb karácsonyi lelki élményeim a középiskolás koromhoz köthetőek. A 1980-as évek közepén még Szüleimmel együtt laktam, Nagymamám mindig eljött hozzánk az ünnepekre, így öten csodálhattuk meg a szenteste délutánján feldíszített karácsonyfát és a köréje helyezett ajándékokat.

Édesapám a fa egyik ágára felakasztott csengő megrázásával jelezte nekünk, hogy megérkezett a Jézuska. Együtt elénekeltük a Mennyből az angyal című közismert karácsonyi dalt. Ezután mondtuk el egymásnak a karácsonyi jókívánságokat, és kibontottuk az ajándékokat. Jézus születéstörténetét is felolvastuk a Bibliából. Miután lélekben elzarándokoltunk Betlehembe, felidéztek a korábbi szentestéket is. A meghitt, közös ünnepi együttlét a szépen megterített fehér asztalnál folytatódott. A vacsora elfogyasztása után a fényképalbum lapozgatásával próbáltuk a régi ünnepeket feleleveníteni. Az emlékek felidézése közben észre sem vettük, hogy eltelt az idő, és hamarosan készülni is kellett az éjfélti misére. A késő esti sétának és a szentmisének mindig különleges, meghitt hangulata volt.

Másnap a karácsonyi ünnepi ebéd előtt a tévében megnéztük a Szentatya ünnepélyes áldását a római Szent Péter térről.

Szeles Miklós

Búzamag

A búzamag képes arra, hogy egyszerű porrá málva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

A hészükhaszta lelkiség békessége

A számunkra talán ismeretlenül ható kifejezés egy lelkiséget jelent, aminek segítségével a keresztény ember a Jóisten kegyelme és az ember a saját aszkézise, lemondásai által egy szép lelki úton halad előre, Isten felé, Isten közelében. Ez a lelki út a megtisztulás, a megvilágosodás útja, a szív békéjének az útja. Miben rejlik a görögországi Áthosz-hegyen lakó ortodox szerzetesek lelki békéjének titka? Elsajátítható a mi számunkra is, vagy ehhez föl kell menni a hegyre? Mit tudnak ők, ami táplálja,

erősíti, felemeli, megtisztítja éhes és szomjas lelkünket a mai világban is? Áthosz-hegyi Jerondasz Paisziosz atya gondolataiból válogattunk egy keveset az azonos címet viselő összeállításból, amely a Sarutlan Kármelita Nővérek kiadásában jelent meg Magyarországon, 2018-ban.

Paisziosz atya 1924-ben, a mai Törökország területén született, így hamarosan századik születésnapját ünnepelhetjük. Gyermekként nagyon szívesen imádkozott az erdőben, templomban egyaránt a saját maga által készített kis fakereszttel. Az elemi elvégzése után asztalosként dolgozott, és amikor valaki meghalt a környéken, a hozzátartozóknak ingyen adott egy maga készítette fakoporsót együttérzése jeléül. Katonai szolgálatra hívták be 1945-ben, és mindig a legveszélyesebb helyekre jelentkezett, hogy ezzel másokat megvédjen az esetleges haláltól, hisz böven voltak, akiknek felesége és gyermekei éltek odahaza. A „kitünőre” leszerelt Paisziosz, aki ekkor még az Arseniosz nevet viselte, elment az Áthosz-hegyre, hogy szerzetes legyen. Azonban nyugtalanította, hogy lánytestvéreinek a megélhetése még nincs rendezve, ezért visszament a családjába és mindenről gondoskodott egy éven belül.

Az Áthosz Szent Hegyén már szerzetesként élt, és tapasztalatait, gondolatait, tanítását levelei és lelki gyermekeinek adott szavainak emléke örzi számunkra és a nagyszerű fordítóknak köszönhetően magyarul is olvashatunk közülük. „Paisziosz atya Isten ajándéka volt az embereknek” – olvashatjuk a visszaemlékezések között.

Olyan szeretettel volt az emberek iránt, amely igazi belső, együttérző, atyai szeretetként kivétel nélkül az összes ember

felé irányul. Sokan felkeresték, hogy életükre, problémáikra, küzdelmeikre tanácsot, útmutatást kérjenek tőle. A Jerondasz, vagyis a lelki atya, lelküket látta, gondolataikat ismerte és szavával, élete imádságával, leveleivel, ezreknek adva áldását, sokakon segített. Önmagát mindenki utánra helyezte és minden jót a kegyelemnek tulajdonított és minden rosszért, ami történt, saját magát tette felelőssé. Így tudott imádkozni másokért egyszerűségben, erősen bánva a sok mindent, amit mások, illetve saját maga elkövetett. Mások bűnéért is magát tette felelőssé, mondván: ha én jobban, őszintébben, odaadóbban, alázatosabban imádkoztam volna, akkor ez a testvérem most nem lenne a bűn zsákjában. Nem tudott érzéketlen maradni mások szenvedései láttán, hallatán. „Élete embertársaiért tett önfeláldozás volt.” Saját betegségét semminek tekintette és nem próbálta a gyógyulását mindenek fölé helyezni. Betegségét felajánlotta azokért, akik felkeresték őt. Thesszaloniki mellett, a Teológus Szent János monostor udvarában temették el 1994-ben. Sírja azóta is zarándokok célhelye, tiszteletüket, kéréseiket fejezik ki a Jerondasznak, akinek halála után is számos csoda történik.

„A lelki megtisztulást kellene célul tűznötök magatok elé, s azt, hogy teljesen átadjátok magatokat az isteni kegyelemnek. Ezért imádkozzatok, tanuljátok meg és alázatos lelkülettel gyakran mondjátok a Jézus-imát, s ne feledkezzetek meg egy pillanatra sem arról, hogy feltétlenül szükségetek van Isten irgalmára.” „Ahogyan a szalma és a tűz nem lehet együtt, úgy az isteni és az emberi igazságosság sem férhet meg együtt. Az, aki rábízta magát az isteni igazságosságra, az nem kerül tévútra, az nem sérül meg. Nem fogja mentegetni magát az olyan dolgokkal kapcsolatban, amivel vádolják, hanem igazként fogadja el az ellene szóló hamis vádakot. Nem próbálja megváltoztatni az őt rágalmazók gondolkodásmódját, hanem imádkozik értük, hogy az Atya bocsásson meg nekik. [Könyörög értük, lelkük üdvösségéért, könnyek között.]” „Az imádkozást szabotálja és legyengíti a lelki-szellemi fagy és szárazság. Ezek ellen rövid imákat kell alkalmazni, legfőképpen a Jézus-imát, s rendszeresen kell olvasni a Szentírást és lelki olvasmányokat. (...) Tartsunk folyamatosan önvizsgálatot: vajon megbánjuk-e a korábban elkövetett bűnöket és félünk-e a gyengeségeinktől. De közben egy pillanatra se veszítsük bizodalmonkat a megmenekülésben.” „Ha az ima nem szívből jön, akkor semmi haszna nincsen.” „Fussatok el a hatalmas ellenség elől – a haszontalan emberi fecsegéstől. Az üres beszéd úgy sötétíti el a lelket, ahogyan a felhő árnyékolja el a Napot. Az ima öröm és hálaadás kellene, hogy legyen, nem pedig kényszeredett és merő formáság. Az igazi ima megnyugvás. A lélek abban nem fáradhat el, mivel nyugalomhoz jut, amikor az Istenel beszél.

Az imádkozást kezdjük mindig a Szentírás olvasásával... (...) ...ezek az olvasmányok (...) felmelegítik a szívet." A lelki életben „a küzdelem értékesebb a tudásnál”: a cukorbeteg embernek jobb, ha nem megy be a cukrászdába. „Legyetek éberek a kísértésekkel szemben. Minden egy gondolatmal kezdődik, amely megszólít egy kívánságot bennünk...” „A

legnagyobb bűn a hálátlanság, s a legrosszabb emberek a hálátlanak...” „A testi fogyatékoság által a lélek megtisztulhat.” „Ne önmagunkba helyezzük bizalmunkat, hanem Istenbe.” „...Az ég kapui nem tágasak, ezért ne hallgassatok azokra, akik azt hangoztatják, hogy a végén mindenki megmenekül majd. Ez az ördög ámtítása, hogy elkényelmesedjünk, s éberségünket elveszítjük. Ez neki kedves.” „Isten semmi mást nem

akar tőlünk, mint alázatot. Az Isten mindent megtesz; csak legyen alázatos a lelkünk, hogy nagyravágyó énünk ne álljon kegyelme útjába, hanem engedje annak működését. (...) Egyedül a nagyravágyás megy szembe az isteni kegyelemmel.” Utáljuk meg szenvedélyeinket és állítsunk valami magasabbat a helyükre. Például egy apának tanácsolta, hogy a cigarettázásról mondjon le gyermeke egészsége érdekében, Istennek tett felajánlasként, ha tetszik, önáldozatként. A rossz gondolatokkal szembeni küzdelemre a Jerondasz a „jó gondolat” felel. Minden negatív helyzetben a jót keressük meg, hiszen Isten nélkül nem boldogulnánk, tehát Istennel együtt mindenre [jóra] képesek vagyunk.” A különböző eredetű rossz gondolatokkal szemben Paisziosz atya három dolgot ajánl: Ismerjük fel Istentől való elfordulásunkat, teljes szívből bánjuk ezt meg, és alázattal gyónjuk meg.

A küzdelem a lélek békéjéért minden életállapotú ember számára valóság. Hiszen szeretjük a békét, a nyugalmat, az örömet. A dolgainkat szeretnénk úgy elvégezni, hogy utána megelégedés, béke töltsön el minket. Belső tiszta, Istenre hangolt hangunkat megtalálni és nap mint nap keresni és ebben élni, talán ebben áll a küzdelem, amihez a szentéletű Paisziosz atya segítségét kérjük a Mennországból, gondolatait pedig ízlelgessük a küzdelem vagy béke idejében is.

S. Ivancsics Evelin

Kránitz Mihály: A Szentírásban lévő viták

Mióta az ember a paradicsomi békés kertet bűne miatt elhagyta, azóta jellemző ránk a vitatkozás, a meg nem értés, az eltérő vélemények ütközése és egyúttal a régi békés, harmonikus élet utáni vágy. Ha megfontoljuk, az emberiség története is szembenállások sorozata, és néha egy szó, egy mondat vagy félreérthető magatartás váltott ki évezredek kibékíthetetlen ellentéteket. Az isteni pedagógia azonban, számolva az ember szabad akaratával, fokozatosan vezette el, először a választott népet, majd az újszövetség egyházát annak az igazságnak a felismerésére, hogy „egy a ti Atyátok, a mennyei, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23,8-9)

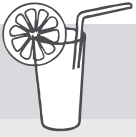
Tudjuk, mennyi erőfeszítésbe telt Mózesnek, hogy a Tízparancsolatot a néppel elfogadtassa és ezáltal erkölcsileg felemelje. A Törvény előírásai a legapróbb részletekig szabályozták a mindennapi életet. Bár az előírások betartása egységessé tette Isten népét, de mindig akadtak olyanok, akik elszakadtak a közösséget összetartó törvényektől és a saját útjukat járták. Így jött létre az egy országon belül Júda és Izrael királysága. De ugyanezen a területen vallási különbségek is megfigyelhetők. Más szokások, más istenségek átvétele joggal váltotta ki a kizárólagos hűséget kérő Izrael Istenének büntetését, melyet a próféták meg is jövendöltek.

A megoldást Isten Fia megtestesülése hozta el, aki az emberek közötti „válaszfalakat ledöntötte és az ellenségeskedést kiküszöbölte.” (Ef 2,24) Akik távol voltak, Jézus Krisztusban most közel kerültek (Ef 2,13), és az emberiség egésze kapott meghívást az összefogásra és az egységre: „Legyenek mindnyájan egy!” – imádkozta az Úr Jézus az utolsó vacsorán (Jn 17,21). Az ő szenvedése, kereszthalála és feltámadása meghozta a várva várt egységet, mely az általa alapított egyházban valósul meg. Ide várja a fő, Krisztus a tagokat, vagyis valamennyi embert.

A mennyei Atya azonban nem rabszolgákat, hanem szabad embereket teremtett és elvárja – nagy türelemmel –, hogy mindenki, felismerve Teremtőjét, visszatérjen hozzá az egyházon keresztül. Sajnos azonban még az Egyházban is eltérő vélemények lehetnek bizonyos kérdésekről. Ez pedig alapvető és sokszor gyógyíthatatlannak tűnő békétlenséget szül. Mondhatnánk, hogy ez egy alapvető emberi jelenség, de legyünk tudatában annak, hogy „kezdetben nem így volt!” (Mt 19,8)

Már az apostolok között sem volt teljes egység – nyilvánulásokban és szokásokban –, elég csak a Zebedeus fiak kérésére, Péter hőködésére, vagy az áruló Júdásra gondolni. Jézus azonban számolt ezzel, és alapvető célja volt a tanítványok egységes közösségének megvalósítása. Az emberi kicsinyességet a kereszten megmutatott végtelen szeretetével legyőzte és Szentlelke kiáradásával lehetővé tette az egység megtapasztalását. Ezért azonban már a kezdetekben is meg kellett küzdeni, amint ezt jól mutatja Szent Pál apostol élete és közösségeket alapító buzgósága. Ellenfelei kételkedtek Jézus istenségében, hallgatói pedig gúnyos csodálkozásuknak adtak hangot a feltámadás említésekor. Szent János apostol leveleiben is találunk utalást a gnosztikus és doketista tanok terjedésére, melyek az Egyháztól eltérően értelmezték Jézus Krisztus személyét és a keresztény életet.

Tudva, hogy a gyarló ember, legyen bár keresztény, mindig hajlik a tévedésre, fogadjuk meg Pál apostol intelmeit, melyet Timóteushoz, de most hozzánk is intéz: „Jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, saját tanítókat szereznek, te azonban maradj mindenben megdöntve!” (2 Tim 4,3-5)

Frissítő

Frissítő: Szeretnénk az anya-egyház gyermekeinek sokszínűségét, igaz értelemben vett gazdagságát bemutatni ebben a rovatban. Így vonzó, hiteles közösségekkel ismerkedünk meg reményeink szerint több számon keresztül, hogy a „plébánia családja” a „távoli rokonokat” is megismerje! Kortyolgassuk a frissítőt!

Szellemi küzdelem

Azt bizonyítják a kutatások, hogy minden ember agyában – akár tudomása van róla, akár nincs – két külön rendszer, ha úgy tetszik, két „személy” lakik.

Az első, az ősi. Agyunk legbelsejében bújik meg. Ő felelős az érzelmekért, a megérezésekért, a pillanat tört része alatt létrejött szimpátiáért vagy viszolygásért, az előítéletekért, a balsejtelmekért, a villámgyors – érzelmi alapú – döntésekért, a veszély elkerüléséért, a pillanatnyi örömökért és a napi rutinnért, egyszóval mindenért, ami látszólag minden ok nélkül, vagy öntudatlanul fut le agyunk pályáin. Nélküle nem éltük volna túl az evolúció, majd az emberi történelem szakadatlan áramlását. Túl későn vettük volna észre a ránk leselkedő veszélyeket, legyen az legördülő szikla, kígyó, mérges pók vagy ellenséges embertárs. Nem tudtunk volna időben különbséget tenni a zsákmány és a bennünket támadó állat, a mérgező és a tápláló növény között. Túl sok fölösleges energiát pazaroltunk volna annak eldöntésére, hogy ideje-e már felkelni, lefeküdni, enni-inni, szaporodni, nekiindulni, hazajönni. De neki köszönhetjük a kockázatvállalást, a kalandvágyat és azt is, hogy rá tudunk feledkezni a természet szépségeire, a hullámok zúgására vagy egy csodálatos dallamra.

Ennek az ősi gondolkodásnak a következménye az is, amikor „vakon” bízunk, szeretünk, vásárolunk, rajongunk vagy akár gyűlölködünk pusztán az érzelmeinktől hajtva és vezérelve.

A második rendszerünk, második „énünk” talán valamivel fiatalabb. Ennek a feladata ellenőrizni, féken tartani, szabályozni vagy éppen szabadjára engedni az elsőt. Ez a tudatos, az analízis, a gondolkodó rendszer. Ő méri fel a következményeket, számol, mérlegel. Visszafog, ha kell, mert látja a végkimenetelt, vagy noszogat, hogy legyőzzük a félelmeinket egy jobb cél érdekében. Ha elég jól karban tartjuk, megóv a hirteletlen, átgondolatlan döntésektől, de nem uralkodik el, nem tilt el a spontán élvezetektől, csak óvatosságra int, lehetővé teszi,

hogy örüljünk, aminek lehet és elviselhetővé teszi a szenvedést.

A két rendszer nem lehet meg egymás nélkül.

A dolgok természetéből adódóan a második rendszer nemcsak lassú, különösen az első rendszer törtmásodperces sebességéhez képest, hanem lusta is. Nem támogatja a fölösleges energiafelhasználást. Éppúgy óv a fizikai erőpazarlástól, mint a túlzott lelkesedéstől.

Hol helyezkedik el a hitünk ebben a kettős rendszerben?

Az első rendszer jut túlsúlyra benne? Könnyen, lelkesen, minden érzékszervünkkel hiszünk? Magunk előtt látjuk, átérezzük a Szentírásban olvasottakat? Könnyedén felfedezzük a szentek életpéldájában a mennyei útmutatást? Sírunk-nevetünk, odaadjuk az utolsó ingünket, vagy minden áldozatot vállalva utazunk egy-egy karizmatikus pap prédikációi után?

Vagy az analitikus rendszerünk dominál? Nehezen győzzük le a kételkedést, újra és újra neki kell feszülnünk, hogy az agyunk által elutasított gondolkodásmódot érzelmeink segítségével ismét élhetővé tegyük? Zavarnak a rajongó, sokszor babonáságot sem megvető vallási megnyilvánulások? „Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!” – kérjük gyakran, amikor szükségünk lenne arra a biztonságra és nyugalomra, amit a Krisztusra hagyatkozás jelent egy alapjában ellenséges és rosszakaratú világban.

A bennünk lakó két „személy” egész életünkön át küzd az értékrendünk, a világnézetünk, testi és lelki jólétünk megőrzéséért, fejlődéséért, kiteljesedéséért. Ebben segítségünkre van az együttérzés, amellyel embertársaink felé fordulunk, nem utolsósorban pedig a döntés, amely elől nem lehet elmenekülni: az Emberfia mellett vagy ellene. Ez a legfontosabb döntés, és ez a legkeményebb „küzdelem”. A gonosz nem a mi dolgunk, azt Jézus Krisztus már „elintézte”.

Dél-erdélyi barangolás III.

Táj és történelem a havasok alatt

A kimerítő gerinctúra után egy könnyebb kiruccanást terveztünk. Fogarastól délre, a hegy lábánál egy várrmot kerestünk fel. Az egykori erősnégnek csupán az alapfalai maradtak. Vastag mohaszőnyeg borította, és egy évszázados bükkfa fonta körül öles gyökereivel. Egyre emelkedő ösvényen haladtunk tovább. Ahogy feljebb értünk időnként egy-egy tisztás részen kitért a táj északra, a hegyláb felé. Majd leereszkedve egy vadregényes patak völgybe, visszakanyarodtunk az autókhoz. Szemben néhány pásztor jött kutyákkal és felmálházott szamarakkal. Hangulatos életkép volt.

Vasárnap, miután részt vettünk a szentmisén, Fogaras nevezetességeinek a felfedezésére indultunk. Kezdeként a plébános bemutatta a templomot. A városban már a középkorban állt egy gótikus templom és kolostor, ahol ferences szerzetesek szolgáltak. A hitújítás korában a szerzeteseket elűzték, és a templomot az evangélikus szászok, és református magyarok felváltva használták. A kuruc harcok idején, 1704-ben Rabutin császári tábornok szétlővette. A visszatérő ferencesek 1737-re építették fel új templomukat, ami leégett a várost sújtó 1760-as tűzvészben. A jelenlegi templom ezt követően épült barokk stílusban. A Sárlos Boldogasszony tiszteletére szentelt templom búcsújáró hely

lett, és a ferences atyák népszerű gyóntatók voltak a környékbeli falvak katolikusai körében. A kommunista időkben a szerzetesrendek feloszlata vetett véget a virágzó vallási életnek. A mára ötszáz főre zsugorodott katolikus közösség szolgálatát egyházmegyes pap látja el.

Következő állomásunk a vár volt. A négy sarokbástyás téglafalú épület az erdélyi fejedelmek idején, a XVI–XVII. században nyerte el jelenlegi formáját. Rendszerint a fejedelemszögyök birtoka volt. Az Habsburg-időkben kaszárnyaként és börtönként működött. A síkságon elhelyezkedő vár védel-

mét, vaskos falai mellett, az építményt körülvevő vízesárok szolgálták. Az árokban ma is bőven van víz, a kacsák és a hattyúk nagy öröme. Belépve kiadós sétát tehetünk a várudvaron, az épületben pedig a szokásos kiállítás fogad a hadviseléshez és a mindennapi élethez használt tárgyakból, berendezésekből. A román és angol feliratok mellett helyenként magyar szöveggel is találkozhatunk. Bár, ha már volt bennük ennyi jó érzés, akkor lehettek volna igényesebbek is, mert a hibáktól hemzsegő szövegekből úgy tűnik, ahelyett, hogy lefordították volna egy hozzáértő emberrel, egyszerűen ráküldték a Googlefordítót.

Ezt követően körbejártuk a város főterét. Számos régi épület a település gazdag múltjáról árulkodik. Fogaras egykor jelentős kereskedelmi és egyházi központ is volt, egy időben görög katolikus püspökség is működött itt, valamint több felekezeti és nemzetiség tartott fenn a városban iskolát. 1909 és 11 között az itteni gimnáziumban tanított Babits Mihály.

A következő napra megint nem ígértek jó időt a gerincrégióban, ezért ismét a hegylából indítottuk a túrát. A fenyőerdőben meredeken emelkedő ösvényen így is gyorsan jelentős magasságba jutottunk. Az egyik pihenőnél egy ritka madárfaj került szemünk elé. A háromujjú höcsik a hegyvidéki fenyvesek harkályféléje, idehaza nem költ. Az erdőt elhagyva elértük a gyeplápos régiót, ahol érett áfonyamezők kényeztettek bennünket.

Közben vészesen kezdett beborulni, és mire elértük a 2000 m fölé emelkedő hegygerincet, elért bennünket az eső. Szedtük a lábunkat lefelé, szerencsére utunkba esett egy kunyhó, ahol valószínűleg erdei munkások szoktak megszállni. Itt húztuk meg magunkat, amíg a szakadó zápor elvonult, és a fel-

ázott utakon lecsúszkálhattunk a hegyről. Este a társaság konyhaművész tagjai által készített áfonyás pite feledtette a kellemetlenségeket.

Másnap aztán hazafelé vetjük az irányt, bár egyelőre csak a köztes szállás, Déva volt a cél. Útközben pedig meg-megálltunk néhány látnivaló kedvéért. Első megállónk a kerci ciszterci apátság maradványainál volt. A XIII. század elején épült monostor a környék lelki és gazdasági központja is volt egykor. A XV. századra azonban a szerzetesi élet aláhanyatlott, ezért 1474-ben Mátyás király „a falai között lábra kapott

fegyelmezetlenség miatt” bezáratta. Az impozáns gótikus templom hajójának mára csak a falai maradtak, az önálló templomként funkcionáló szentély viszont ma is teljes szépségében mutatkozik meg. Mellette az egykori monostorból szintén csak falmaradványok látszanak.

Az újabb megállónk már Nagyszombatól nyugatra, Szászorbon volt. A főtéren álló gótikus templomot sajnos zárva találtuk, de felsétáltunk a köfallyal körbevett temetőben található Árpád-kori templom romjaihoz. Falai még egészen épek, tulajdonképpen csak tető kellene rá. Röviden megálltunk még Kelnek középkori váránál, majd begördültünk Szászsebes-

re. A kisváros központjában itt is számos régi ház található, de igazi értéke a fallal körülvett középkori (ma evangélikus) templom. Zömök tornya és hajója még a román stílus jegyeit mutatja, a szentély felé történt bővítés már a gótika díszesebb stílusát képviseli. Belseje a hitújítás korának puritán egyszerűségét tükrözi, amiből kitűnik a gyönyörűen faragott reneszánsz szárnyasoltár, mely még 1518-ból való.

A délután közepén érkezünk meg Dévára. A Bójte Csaba által alapított árvaház már valóságos kisvárossá nőtte ki magát. Az egyik vendégházként funkcionáló épületben kaptunk szállást. Miután lepakoltunk, felsétáltunk a várhoz, amit kívülről szépen felújítottak, a belsővár viszont egyelőre még nem volt látogatható. A várhegyről körbetekintve szemügyre vehettük a környező hegyeket. Némelyik, mint délről a Retyezát és nyugatról a Kudzsiri-havasok, már ismerősként mutatta magát, míg mások, mint északra a Nagy-Bihar, még felfedezésre vártak.

Szalai Attila
(Fotók: Gedeon Tamás)

Visszatekintés képekben 2020

A ragály elleni küzdelem a múltban

A ma élő hívők túlnyomó része az életében még soha meg nem tapasztalt korlátozásokkal szembesül a koronavírus terjedése idején. Nehéz volt elfogadni sokaknak, hogy nem vehetnek részt személyesen a szertartásokon. Mások néha talán túlzott elővigyázatosságból még a korlátozások enyhülése után is nehezen térnek vissza a korábbi gyakorlathoz.

A láthatatlan és gyógyíthatatlan kórokozók azonban a történelemben nem először fenyegetik az emberiséget. A múltban az Egyház is bekapcsolódott a maga eszközeivel a küzdelemben, és túlélve az összes nagy világjárványt tudott egyre inkább teret nyerni a világban. Az alábbiakban az elmúlt korok járványellenes egyházi intézkedéseiből szemezgetünk.

1576-ban a milánói búcsúra a pestisjárvány miatt csak olyan zárándokokat engedtek be, akik fel tudták mutatni a származási helyükön kiállított egészségi igazolást. Borromeo Károly bíboros a fertőzésveszély ellen távolságtartással, ecetes szivaccsal védekezett, a perselypénzt ecettel teli korsókba gyűjtötték. Az ő nevéhez fűződik az általános karantén elrendelése, amelynek értelmében minden milánói lakosnak 40 napra be kellett zárkóznia otthonába. A karantén idején. Ez alatt nem lehetett a templomokban sem imádkozni, szentmisét tartani, még karácsonykor sem. Az útkeresztezésekre helyeztek keresztet és oltárokat, amelyeknél szabadtéri szentmiséket celebráltak, amin a hívek távolról vehettek részt.

VII. Sándor pápa 1656-ban egyetemes szentévet hirdetett. A búcsú elnyerésének feltételéül nem írta elő sem bazilikák látogatását, sem pedig böjtöt, hogy az embereket kevésbé tegyék ki a veszélynek a kevésbé egészséges táplálkozással. Ebben az időszakban a pápa világi fennhatósága a mainál jóval nagyobb területre terjedt ki, amelyet érintő intézkedésekről egyfajta pápai operatív törzsként az Egészségügyi Kongregáció gondoskodott. A szertartásokat zárt ajtók mögött celebráltak, és inkább személyes imára biztatták a híveket. A rendelkezések sikeresnek bizonyultak, hiszen a pestis római áldozatainak száma messze alulmúlta a nápolyi vagy genovai áldozatokét.

Magyarországon a helyi egyházi elöljárók intézkedései domináltak, amelyek törekedtek az összhangra a világi hatóságok intézkedéseivel. Évszázadokkal ezelőtt a pápák rendelkezései viszonylag lassan értek volna csak ide, így nem érhették el volna időben a hatásukat a világ távoli pontjain.

Hazánkban a XVIII. században szedte áldozatait az utolsó nagy pestisjárvány. A Jászkun Kerületben például kimondták, hogy a szentmise „távol és magányos helyen legyen”. Így a szentmiséket a templomon kívül tartották meg. A halotti toro-

kat betiltották, a temetéseken prédikálni nem lehetett. Több helyen az istentiszteletek betiltása felháborodást keltett.

A helyi vallásgyakorlás azért is nehézkessé vált, mert a papok közül is többen meghaltak. Kunszentmártonban rövid időn belül 3 pap hunyt el. Szolnokon a várost 4 részre, osztották úgy, hogy tilos volt egyik kerületből a másikba átmenni, nehogy a ragály még jobban terjedjen. Minden városrészbe kiküldtek a városból egy-egy papot, kiknek szintén nem volt szabad a plébániára visszatérniük a járvány megszűnéséig. Négy lelkész többé nem is tért vissza...

Ebben az időszakban számos olyan ún. pestiskönyv látott napvilágot hazánkban, amely a járványok elleni védekezéshez adott egyházi útmutatást. Ezekben meghatározták a lelképásztorok tennivalóit járvány esetén főként Borromeo Szent Károly már bevált intézkedéseire alapozva, gyakorlati tanácsokat és imádságokat tartalmaztak.

A kalocsai érsek a híveket arra buzdította, hogy a járvány időszakában még inkább gyakorolják a keresztény szeretetet egymás iránt. A lelképásztorokat pedig arra biztatta, hogy imával, nyilvános könyörgésekkel, böjttel, adakozással segítsék a rábízottakat. Előírta, hogy minden este naplemente előtt egy órával harangozzanak és, hogy ekkor mindenütt egyszerre kezdjenek közös imába.

A plébánosnak figyelmeztetnie kellett a híveket arra, hogy súlyosan vétkezik, aki eltitkolja saját vagy más betegségét. A szentmisét csak a templomon kívül, lehetőleg valamilyen magaslatról, mások számára jól látható helyen lehetett elvégezni. Akkora távolságot kellett tartani, hogy lehetetünk ne érhesse a másik embert. A Kalocsai Rituálé szerint a járvány idején a keresztséget, a bűnbocsánat szentségét, az Eucharisziát és a szent kenetet lehetett csupán kiszolgáltatni, azt is csak nagy elővigyázatossággal. A papok templomot és saját magukat füstöléssel és ecettel fertőtlenítették, és semmilyen ebédmeghívást nem fogadhattak el. Nem mehettek éhesen a beteghez, és étlen szentséget sem szolgáltathattak ki. Azt gondolták ugyanis, hogy az éhség gyengíti a szervezet ellenálló-képességét. A beteglátogatáskor kerülni kellett a reverenda viseletét, inkább viasszal bevont szövetruhák viselését szorgalmazták, és még azt is előírták, hogy a ruhákat tűz mellett kell szárítani.

A XIX. századi kolerajárványok alkalmával ismerte meg az ország a határázár fogalmát. Az érintett falvakat kordonnal zárták le. De több mint egymillió lakost veszítettünk el a XIX. században a kolera következményeként. A veszélyeztetett falukat csendőrkordonnal zárták le, megtiltották a gyümölcs adásvételét.

Az utasok passzusát vasfogóval vették át, a leveleket és a ruháikat naponta négyszer füstölték. De így is csak 10–20 napig tartó vesztegzár leteltével az mehettek tovább az utazók.

Egy 1850. évi miniszteri körlevél azt kérte a püspököktől, hogy utasítsák a lelkészeiket, hogy a szószékből és egyéb módon is a híveket iparkodjanak megnyugtatni és tájékoztatni az orvosi iránymutatás szerint a betegekkel való bánásmódról. Előírták, hogy a plébániákon alkoholt és gyógyszereket kell tartani, és minden betegnek lelki vigaszt kell nyújtani. „Ha a halálozás esetei szerfölött szaporodnának, minden halottért együttvéve naponként, csak egyszer egy bizonyos időben harangoztassanak, nehogy az igen gyakran megkonduló harangszó a lakosokat folytonos rémülésbe tartsa.” – írta a körlevél.

A Zala megyei Reziben két hónap alatt a lakosság közel 10%-a, 102 ember lett a kolera áldozata. Volt olyan nap augusztusban, hogy 10 főt temettek el. Jeruska János plébános valamennyi áldozatot ellátta a betegek szentségével.

1918 októberében a spanyolnátha idején a fővárosban bezárták az iskolákat, betiltották a rendezvényeket, kulturális előadásokat. A vendéglőket korlátozták. A világi hatóságok kérték a „közönséget, hogy tartózkodjék minden olyan hely látogatásától, ahol nagyobb tömegek szoktak összejönni, így az ájtatossági helyek, a temetések lehetőleg kerülendők.” Talán kevesen tudják, hogy ezen utolsó nagy pandémiának esett áldozatul Boldog IV. Károly magyar király 34 évesen, valamint Francisco és Jacinta fatimai látnokok is.

A járványok hatása nem mindig múlt el nyomtalanul. Számos kutató szerint az Üdvözlégy Mária szövegét is egy pestisjárvány idején egészítették ki. Az imát kezdetben A Boldogságos Szűz köszöntése néven ismerték, és csak két sorból állt. A Peer-kódexben is ebben a rövidebb formában maradt fenn magyar szövege a XVI. század elejéről: „Idvezlégy Mária, malasztval teljes, Úr vagyon teveled, te vagy áldott aszszonyállatoknak közöttte, és áldott te méhednek gyimölcse, Jézus Krisztus. Ámen.” (Az állat szó ebben az időben még teremtmény jelentéssel bírt, nem volt pejoratív felhangja.) A második részt azért adták hozzá az imádsághoz a XIV. században, hogy a Szűzanya oltalmát kérjék a halálos betegség ellen.

Vannak olyan vélemények, hogy a gyakori járványok is hatással lehettek a szentáldozás gyakorlatára. A X. század előtt a két szín alatti áldozás volt az általános. Nagy Szent Leó pápa például a manicheus eretnekek egy szín alatt való áldozását szentségtörésnek tekintette. Később a bor vételéhez szalmaszálát vagy szívócsövet használtak, hogy az esetleges betegségek terjedését megakadályozzák. Majd a XIII. században ez is elmaradt. A hatályos előírások szerint 1973-tól 18 esetben ismét lehetővé teszi a két szín alatti áldozást. Ugyanakkor az

Oltáriszentség kézbe való helyezése csak 1986-tól engedélyezett hazánkban.

A hazánk több településén találhatóak XVIII. századi pestisoszlopok, Szentháromság-szobrok, pestiskápolnák. A járvány ellen segítő Szent Rókus szobrai a rettegett fekete halál elmúlásának fogadalmi emlékei. Pestisoszlopok, pl. budai várban álló Nagyboldogaszony, vagy ismertebb nevén a Mátyás-templom előtt található Szentháromság-szobor a rettegett fekete halál, a török kiűzése utáni években fejét felütött és egymást követő pestisjárványok fogadalmi emléke. Tóth G. Péter a szoborállítások indítékait is vizsgáló, „Félelem és rettegés a pestistől” című tanulmánya 112 db Szentháromság szobrot vett számba az 1990-ben kiadott országos műemlékjegyzék alapján. Zala megyéből hét műemlékként nyilvántartott Szentháromság-szobor szerepel. A zalaszentgróti 1767-ben a Batthyány-család állíttatta, a keszthelyit gr. Festetics Pál 1770-ben, a pákai és a zalabéri 1790 körül készült, utóbbi zalabéri Horváth Nepomuki Jánosnak köszönhetően. A nagykanizsait az Inkey család 1758-ban készítette. Lentiben 1755-ben állították Schmidt Ferenc József, veszprémi köfaragó mester alkotását, az ívháromszögű talapzaton álló füzérdíszes posztamensen álló gúla alakú oszlop tetejére helyezett Szentháromsággal. A Sopronban, Kőszegen, a budai várban a Mátyás-templom előtt található Szentháromság-szobrok mind a rettegett fekete halál, az egymást követő pestisjárványok fogadalmi emlékei.

Összevetve a múltat és jelent, sok hasonlóság észrevehető, a kolera és a pestis sokkal súlyosabb betegség volt a koronavírusnál, de a védekezési stratégia alig változott. Az alapelvek most is ugyanazok, mint akkor, még ha a módszerek – összefüggésben többek között az orvostudomány fejlődésével és a népsűrűség jelentős növekedésével – természetesen változtak is az idők folyamán. Fontos járvány idején a megfelelő higiénia, a kézmosás, szellőztetés, távolságtartás, a csoportosulások elkerülése, az otthonmaradás és a kölcsönös egymásra figyelés. Vallási szempontból ugyanúgy lényeges, hogy a templomi ima akkor is folyjék tovább, ha az embereknek otthonaikban kell maradniuk. Kortól függetlenül fontos az is, hogy a hívők együtt imádkozzanak akkor is, ha nem tudnak templomaikban összegyűlni: 1739-ben a harangszó adta az emberek tudtára a közös mise vagy ima kezdetét, 2020-ban az internet, tv és rádió segítenek ebben.

(*Magyarkurir.hu, btk.mta.hu, bucsujaras.hu, vaticannews.va, Új Ember 2001. szept.–okt. száma, rezi.hu alapján*)

dr. Sipos János

Ismerős testvérek

Szeretnénk lapunk hasábjain keresztül bemutatni egy-egy testvérünket, akiket látásból biztosan sokan ismerünk, hiszen aktívan szolgálják vagy hűséges, imádságos jelenlétükkel erősítik plébániai közösségünket.

Első alkalommal a Szent Anna cursillós csoport vezetőjét, Bangó Józsefné Idát kértük, hogy rövid bemutatkozás után, írjon a cursillós és a plébániai közösséggel való kapcsolatáról.

Férjemmel már 52 éve élünk együtt, a 45. és az 50. házassági évfordulónkon mi is kaphattunk püspöki áldást a szombathelyi székesegyházban a jubiláns házaspárok szentmiséjén. Két felnőtt lányunk, és négy unokánk van, a velük való kapcsolat sok örömet ad számunkra, széppé teszi napjainkat.

Megközelítőleg 30 éve tartozom a Szent Mária Magdolna Plébánia tágabb közösségéhez. Az általam nagyon tisztelt Vendró György apát úr plébánossága idején Olába jártunk templomba a családommal.

Több mint 20 éve hallottam arról, hogy a Mária Magdolna Plébánián működik cursillos közösség, ahol a testvérek időnként összejönnek, közösen imádkoznak. Akkoriban a tagok kevés információt osztottak meg a cursilloról, mert azt szerették volna, ha az érdeklődők nem elbeszélés alapján, hanem közvetlenül, személyesen a cursillos hétvégeken ismerik meg ezt a lelki mozgalmat. Többekhez hasonlóan én sem szeretem a bizonytalanságot, így egy ideig a „titkolózás” távol tartott a cursillotól. A Jóisten azonban nem engedett el, segítőtök küldött mellém. Egy régi cursillistától, Kozma Endrénétől – akihez személyes kapcsolat fűzött – többszöri meghívást, biztatást, bátorítást kaptam; így Kirner Zoltán atya, akkori káplánunk támogatásával, több zalaegerszegi társammal elindultunk Köszegre, a Verbita Misszióházba tele reménnyel, várakozással.

A három lelki nap örömet, kegyelmét csak átélni lehet, de leírni nem.

A köszegi misszióházba az évek során cursillos társaimmal együtt több alkalommal visszatértem lelkigyakorlatra.

Időközben Zalaegerszegen szépen növekedett a cursillisták létszáma, több csoport alakult, én a Szent Anna cursillos közösség tagja lettem. A csoportnak jelenleg 17 tagja van, Kovács József atya a lelkivezetőnk. Testvéri, baráti, együtt imádkozó közösséget alkotunk. Kéthetente – szerdánként – találkozunk a szentmise után a plébánián. Közös ima, ének után József atya tanítását, elmélkedését hallgatjuk, bővítve ismereteinket a hitélet terén. Természetesen rövid egyéni beszélgetésre is fordítunk időt.

Több zarándoklaton vettünk részt, Magyarországon és külföldön egyaránt. A međugorjei zarándoklat során nagyon sok kegyelmet kaptunk, lelkileg megújulva, feltöltődve érkeztünk haza. Hasonló tapasztalatunk volt több éven keresztül a dunai, hajós úrnapi körmenetekben is. Budapestről indultunk a délutáni órákban, s másnap reggelig a fedélzeten lévő Oltáriszentség előtt imádkoztunk, engeszteltünk. A zarándoklat a budapesti Szent Anna templomban közös hálaadó szentmisével fejeződött be.

Közösségünk tagjai együtt vesznek részt a kertvárosi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánia 13-i fatimai engesztelésén és az első csütörtöki, első szombati imaórákon a Mária Magdolna templomban. Tagjai vagyunk a Rózsafüzér Társulatnak és a Szent Mónika imaközösségnek is. A Mária Rádió önkénteseiként havonta egy alkalommal lakókörzetünkben a Rádió Magazinját kézbesítjük.

A hétköznapi életben is figyelünk egymásra, betegség vagy egyéb probléma esetén segítjük, támogatjuk egymást. A csoportban névnapokon, születésnapokon nagyon szolidan megemlékezünk az ünnepeltről.

A cursillos közösségek megyei, országos szinten is szerveztek, szerveznek közös találkozókat. Ezekben is több alkalommal részt vettünk. A Zalaegerszegen szervezett cursillokat (3 nap) adományokkal támogattuk, és konyhai szolgálatot vállaltunk.

Csoportunk tagjai az idősebb korosztályhoz tartoznak, de terveink szerint az eddigi közösségi, lelki életünket továbbra is szeretnénk folytatni, egyfajta útmutatást adva a fiataloknak, hogy milyen jó közösségben megélni Isten szeretetét.

Hívjuk és várjuk a fiatalokat a cursilloba!!!

A plébánia életében minden közösségnek szerepe lehet abban, hogy személyesebb legyen a hívek kapcsolata egymással.

Például egyházközségi bálók szervezésben, rendezésben – az atyák mellett – a csoportok közösen vettek részt, így a cursillisták is. Ezekben a vidám, jó hangulatú estéken nagyon sokan jól érezték magukat. Hasonló volt az idén februárban megrendezett közösségek vacsorája is, ahol lehetőség volt ismerkedésre, beszélgetésre. Az egyházi események, úgymint a nagypénteki városi keresztút, a közös úrnapi körmenet, vagy az október havi, várost átölelő rózsafüzér ima mind-mind lehetőség a közös ünneplésre, a közös hálaadásra, az együvé tartozás megélésére. Sajnos az idei év a járvány miatt rendhagyó, de ebben a nehéz helyzetben is meg kell találnunk a lehetőséget a Jóistenhez való odafordulásra, egyéni és közös imáinkkal egyaránt.

Verseket olvasva került kezembe Gárdonyi Géza idézete, úgy érzem mindannyiunknak szól, olvassák szeretettel!

*„ Légy az kiből árad a nyugalom.
Légy az, kire nem hat a hatalom.
Nyújtsd oda, hol kéri a kezedet.
S menj oda, hol fázik a szeretet.”*

Bangó Józsefné

Karácsony este a családban – egy lehetséges forgatókönyv

A legtöbb családban van valamilyen kialakult a szokás a szentestével kapcsolatban. Időnként érdemes volna megvizsgálni szokásainkat: valóban keresztények-e?

Karácsony este fontos a közös ima, a közös étkezés (TV nélkül). Érdemes átgondolni, hogyan történjen az ajándékozás? Tudunk-e figyelni a másikra, örülni az ő örömeinek is, tanítani erre gyermekeinket? Az ajándékokra is érdemes figyelmet fordítani: mit tartunk értékesnek?

Hogyan fogadjuk a saját készítésű ajándékokat? Mit akarunk kifejezni ajándékainkkal ezen az estén? Imádkozunk-e azokért, akiket megajándékozunk, vagy a tárgyi ajándékkal „teljesítjük az elvárást”?

Oda kell figyelni arra is, hogy a sok előkészület, az emiatt érzett fáradtság ne legyen kárára ünnepünknek! Semmit sem ér az alapos készület, ha hiányzik együttlétünkől a szeretet!

Az alábbiakban a család közös karácsonyi imádságához közlünk egy lehetséges formát:

Ének: Mennyből az angyal

Édesanya:

Ha valakinek közülünk születésnapja van, akkor az ünnep az egész család számára. Arra gondolunk, hogyan is történt, amikor kisgyermekként a világra jött. Megajándékozunk és kimutatjuk: mennyire örülünk, hogy közöttünk van! Boldogságot, egészséget, minden jót kívánunk neki. Így a születésnapon visszapiillantunk a születésre, és előre nézünk a jövőbe.

Ma Jézus születésnapját ünnepeljük. Ennek nemcsak a mi családunk örül, hanem mindazok, akik Jézus Krisztust ismerik és szeretik. Karácsonykor arra a pillanatra is gondolunk, amikor majd Jézussal „szemtől szembe” találkozunk, azaz az örökkévalóságra.

Édesapa vagy a legnagyobb gyermek:

Könyörögjünk! Jézus, Te közöttünk vagy, hisz azt mondtad, hogy mindenütt ott vagy, ahol ketten-hárman a Te nevedben összejönnek. Nézd, a mi családunk összejött, hogy örvendjen a Te világra jöttödnek és a Te emberek iránti szeretetednek, hogy imával és énekekkel köszöntsünk Téged. Segíts nekünk, hogy ünneplésünk szorosabban fűzőn egymáshoz és Hozzád!

Ének: Pásztorok, pásztorok örvendezve

Egyik gyermek: Szentírás: Szent Lukács evangéliuma 2,1-14

Édesapa:

A hírnek, amit az angyalok vittek a pásztoroknak, minket is meg kell örvendeztetnie. Jézus jön a világra. Hozzánk is, a mi családunkba is! Ő közöttünk van, annak ellenére, hogy nem látjuk. Van, miért örülnünk!

Közös könyörgések – felváltva olvassuk, és mindegyik főhászra válaszoljuk:

Legyen békesség köztünk!

mikor születésnapodra emlékezünk az ünnep felemelő, bensőséges, meghitt pillanataiban...

Amikor megköszönjük, hogy emberi testben közénk jöttél, és ennek emlékére megajándékozunk egymást...

Amikor a közös családi együttlétben ráérzünk az összetartás, a szeretet fontosságára...

Amikor felhívjuk, vagy meglátogatjuk szeretteinket, hogy örömet szerezzünk nekik...

Amikor a családban, nézeteltéréseink, vitáink vannak...

Amikor megbocsátunk másoknak és elfogadjuk embertársaink bocsánatát...

Amikor az ünnepek elmúltával újra elkezdődnek a hétköznapok és dolgoznunk kell...

Imádkozunk a család egységéért és elhunytainkért: Mi-
atyánk, Üdvözlégy.

– Ajándékok átadása –

Karácsony este családban vagy egyedül – másik lehetséges forgatókönyv

Tíz gyertya és tíz könyörgés szentestére

Szenteste a családok különböző módon, mégis hasonlóan, imádsággal, énekkel köszöntik az Isten fiát, aki határtalan szeretetében gyermekként közénk jött. A családi ünneplés és közös imádság szebbé tételének lehetséges módja a következő családi liturgia, amit a ferences kolostorokban imádkoznak a szerzetesek egymás megajándékozása előtt. Mi is a családtagokkal, de egyedül is imádkozhatjuk.

Kellékek: Újszövetség, gyufa és tíz gyertya.

A család a karácsonyfa köré gyűlik. A családfő felolvassa a Szentírásból a Jézus születéséről szóló evangéliumi szakaszt: Lukács 2,1-20 (rövidebb változat 1-7), esetleg rövid buzdítást mond a karácsonyról, Jézusról, az ajándékról.

ÉNEK: Dicsőség, mennyben az Istennek...

CSALÁDFŐ: Karácsony éjszakáján földre szállt az Isten - őt ünnepeljük ma este. Ő a mi megváltónk és világosságunk. Örvendező szívvel és bizalommal kérjük őt:

Könyörgések, melyet egyes családtagok olvashatnak:

1. Az első gyertyát gyújtjuk meg az Atyaisten imáadására, aki úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát küldte el nekünk, hogy senki el ne vesszen közülünk, hanem mind-egyikünk az üdvösségre jusson. Hogy Isten örök országába egykor mindnyájan hazaérkezzünk.

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Közösen válaszoljuk: Kérünk Téged, hallgass meg minket!

2. A második gyertyát gyújtjuk meg a Fiúisten imáadására, aki irántunk való szeretetből a mi testvérünk lett. Nézzetek, az Isten milyen alázatos! A világosság a világba jött, hogy mindaz, aki benne hisz, annak örök élete legyen. Vezess minket Urunk az örök élet teljességébe!

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

3. A harmadik gyertyát gyújtjuk meg a Szentlélek imáadására. Azért testesült meg a Fiúisten, hogy nekünk adja a Szentlelket. Általa vagyunk az ő testvérei és az Atya gyermekei. Engedd Urunk, hogy mindig a Te Lelked erejében és örömeiben éljünk! Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

4. A negyedik gyertyát gyújtjuk meg a Boldogságos Szent Szűz tiszteletére, aki Isten Fiát e világra hozta, a Szentséges Isten Anyja oltalmát kérve.

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

5. Az ötödik gyertyát gyújtjuk meg Szent Józsefnek, az igaz férfiúnak tiszteletére, aki a mai éjszakán Isten Szent Fiát először szólíthatta fiának. Imádkozunk, hogy Istennek mindig hűséges gyermekei maradjunk!

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

6. A hatodik gyertyát gyújtjuk meg a pápáért és minden előljárónkért! Imádkozva kérjük nekik békeséget.

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

7. A hetedik gyertyát gyújtjuk meg egymásért, megköszönve Istennek, hogy egy családba hívott meg bennünket. Adjon a szívünkbe egymás iránt türelmet, irgalmat, békeséget. Távollevő rokonainknak is adjon boldogságot. Szüleinknek, testvéreinknek, barátainknak és jötevőinknek, élőknek és holtaknak adjon örök életet!

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

8. A nyolcadik gyertyát gyújtjuk meg minden keresztényért, a keleti testvérekért, a protestáns testvérekért és mindazokért, akik Jézust üdvözítőjüknek vallják. Urunk, add meg nekik a hit

útján az istenlátás boldogságát!

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

9. A kilencedik gyertyát gyújtjuk meg Izrael fiaiért, hogy ők, akik egyedül várták évezredek óta a Világ Üdvösségét, a Törvényt betartva, tehát szeretetben élve felismerjék Jézusban, az ő testvérükben az élő Isten Fiát, mire dicsőségben újra eljön.

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

10. A tizedik gyertyát gyújtjuk meg mai vacsorának örömére, mely már előre jelzi azt a másik asztalt és menyeyi lakomát, melyre meghívásunk van Krisztus Urunk által. Hogy mindannyian asztalodhoz ülhessünk Isten Országában.

Hallgass meg Urunk! (meggyújtja a mécses)

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

CSALÁDFŐ: Urunk, Jézus Krisztus! Te az Atya akaratából emberré lettél, és közöttünk lakoztál, hogy megoszsd velünk az emberi élet örömeit, gondjait, bánatát. Megtestesülésed szent titkára kérünk, segíts most veled együtt úgy élnünk, hogy egykor veled legyünk az örök dicsőségben is. Aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

Egymás köszöntése. A családtagok boldog ünnepet kívánnak egymásnak, énekelnek. (Pásztorok, pásztorok, Istengyermekek, és más karácsonyi ének...), majd megajándékozzák egymást.

Forrás: család.martinus.hu

Karácsonyi szeretethimnusz

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszletrendező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kiló számra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket éneklek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit sem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalokkal és horgolt hópelekkel díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de nem Jézus Krisztus a szívem titka, akkor nem értettem meg, hogy miről szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje. A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillo asztalterítő van. A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akikől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

A szeretet ajándéka megmarad.

Forrás: család.martinus.hu

Jó volt olvasni!

Lev Tolsztoj: Pánov bácsi karácsonya

„Íme, a szűz fogan és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten.”

(Mt. 1,23.)

Velünk az Isten! Ezt tapasztalta meg az özvegy Pánov apó is, Tolsztoj elbeszélésének hőse. A nagy orosz író tollából ismerhetjük meg ezt a különös történetet, melyet egy francia evangélikus lelkész, Ruben Saillens meséjéből fordított eredetileg a szerző.

Pánov bácsi dolgos, kedves cipész volt. Nem volt gazdag, meg is öregedett már, gyermekei rég elhagyták a családi fészket- mégis elégedett, szorgalmas, boldog ember volt. Amikor azonban beköszöntött a karácsony előestéje, elszorodott. Megint egyedül kell töltenie az ünnepet...

„Aztán egy nagyot sóhajtott, meggyújtotta az olajlámpát, odasétált a magas polchoz, és leemelt róla egy régi, megsárgult könyvet. (...) A történet karácsonyról szólt. Arról, hogy egy Jézus nevű kisfiú nem meleg szobában született, hanem istállóban, mivel szülei nem kaptak szállást a vendégfogadóban.

– „Lám, lám- dűnnyögte Pánov bácsi a bajszát pödörgetve.” „Ha ide jöttek volna, nálam megalhattak volna. Betakartam volna a kisgyermeket fércpaplanommal, és eljászadoztam volna vele.” Az öreg suszter olvasgatott tovább, míg álom nem jött a szemére. Akkor egy hangot hallott: „Ki az? Ki van itt?” Senkit sem látott, mégis úgy érezte, rajta kívül még valaki van a szobában. Mintha Jézus hangját hallotta volna: „Holnap erre fogok járni. Figyeld hát az utcát hajnalhasadáستól szürkületig, és találkozni fogsz velem! De vigyázz! Nem fogom megmondani, ki vagyok! Neked kell felismerned engem!”

Másnap éberem figyelte, egész nap az ablaknál állt, de csak az utcaseprőt látta, aki már nagyon fázott, mert még karácsony napján is dolgoznia kellett kint a hidegben. Pánov bácsi barátságosan beinvitálta, egy forró kávéval is megkínálta, kérte, melegedjék kicsit a tüzhelynél. Az utcaseprő megköszönte a szíves fogadtatást, s elindult, hogy végezze tovább a munkáját.

Pánov bácsi pedig várta Jézus érkezését. Ám csak falubeli ismerőseit pillantotta meg, akik rokonaik látogatására indul-

tak. Barátságosan üdvözölte őket. Egyszer csak egy idegen fiatalasszony alakja bukkant fel, kopottas öltözékben, fáradtan, karján egy kisgyermekkel. Őket is behívta, hogy melegedjenek egy kicsit. Bár az asszonyka először bizalmatlan volt, mégis elfogadta a meghívást. Míg gyermeke kapott meleg tejet, ő elmondta, hogy a férje elhagyta, egymaga nem tudja fizetni a lakbért, s most egy rokonához igyekszik, aki még négy mérföldre lakik innét. Beszélgetés közben az öreg cipész elmesélte az álmát is, mire a fiatal nő így szólt: „Remélem, az álom valóra fog válni! Megérdemli, hogy valóra váljon, már csak azért is, amiért ilyen jó volt hozzám és gyermekemhez.” (...) Múltak az órák, az emberek jöttek-mentek az utcán. Pánov bácsi figyelmesen fürkészte az arckat, ám Jézus nem volt közöttük.” Már az est is leszállt, elmúlt a vacsoraidő is, de a várva várt vendég nem érkezett meg. Az öreg elszorodott, csalódottnak érezte magát.

„Szemüvege mögött két nagy könnycsepp homályosította el a látását. Egyszerre mintha megváltozott volna a szoba. Könnyein át Pánov bácsi menetelő emberáradatot vélt felfedezni kicsiny műhelyében. Ott voltak: az utcaseprő, a fiatalasszony a gyermekével és mind a többiek, akiket aznap látott, mindenki, akit aznap köszöntött. (...) Egyszerre ugyanaz a hang töltötte be a szobát, amelyet előző éjszaka is hallott, de hogy merről jött, azt Pánov bácsi nem tudta megfejtetni.

– „Éhes voltam, és adtál ennem. Szomjas voltam, és adtál innom. Nem volt ruhám, és felruháztál. Amikor ma segítettél az embereken, nemcsak rajtuk segítettél, velem is jót tettél.”

És megint csend telepedett Pánov bácsi szobáskájára. Szemében a könnycseppek felszáradtak. Tiszta tekintettel szétnézett, ám senkit sem látott.

– „Lám, lám” – szólt akkor csendesen, hosszú, szürke bajszát pödörgetve. „Szóval mégis itt volt”.

Igen. Velünk az Isten. A mi karácsonyunk estéjén is felvonulhatnak majd lelki szemeink előtt mindazok, akiket barátsággal köszöntöttünk, akikkel szeretetben találkozhatunk, akiket vendégül láttunk, akiket megajándékoztunk. Bizony, mi is megtapasztalhatjuk: Velünk az Isten!

Dömötörfi Nóra

**Az Ady Endre Általános Iskolából
2020. szeptember 20-án elsőáldozók
lettek:**

Bajzik Bianka
Bencze Zara
Béres Olivér
Bödör Veronika
Eröss Elizabeth
Hidasi Fanni
Horváth Dorottya
Horváth Lili
Jóna-Horváth Hanna
Kámán Gergő
Koleszár Donát
Légrádi Dominik
Németh Nóra
Orbán Lili Teréz
Peresztegi Polli Berta
Peszlen Márton
Pezetta Giulio
Sabján Léna
Sebők Csenge
Simon Liliána Rita
Szabó Darinka
Szász Zsolt
Szeles Brendon
Szelestei Nóra
Takács Nikolett
Udvari Klára
Varga Gábor
Buzogány Eliza
Gyökeres Bertalan
Jakabfy Levente
Kaszás Dóra
Légrádi Bálint
Lőrincz Nóra
Mészáros Fanni
Nagy-Gaál Viola
Péterfai Lia
Ruzsics Emma
Salamon Dávid
Szabó Panna
Szabó Szandra
Szekeres Izabella Sára
Szili Dalma

**Anyakönyvi hírek
2020. november–december**

Keresztelés

Takács Olivér
Pongó Szerafina Lupitá Rozália

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és
egyházközségünk legifjabb tagjait!
Isten éltesse őket sokáig!*

Temetés

özv. Vizsy Józsefné sz. Borosán Gizella
(1935)
Wappler Ferenc (1957)
Benke György (1946)
Horváth József Lászlóné sz. Szabó Anna
Ilona (1943)
Szabó Gyula (1947)
Könczöl Ernő (1955)
Szép Lajos (1938)
özv. Szalai Nándorné sz. Kovács Ilona
(1937)
özv. Balázs Gyuláné sz. Káli Katalin
(1941)
Nagy László (1936)
özv. Gulogi Tiborné sz. Fehér Katalin
(1944)
özv. Hegyi Árpád Ferencné sz. Kártyás
Éva (1938)
Kele Szilveszter (1947)
Milley István (1973)
özv. Végh Mihály Lászlóné sz. Horváth
Rozália (1942)
Héri Tiborné sz. Hári Margit (1927)
özv. Boronyák Istvánné sz. Grajczár
Mária (1936)
Kertész Anikó (1975)
özv. Tiboly Sándorné sz. Horváth Márta
(1941)
Horváth János (1933)
Horváth Béla Péter (1956)
Som László (1948)
Takács Imre (1952)
Németh Vilmos (1930)
Simon Ernő (1922)
Tóth Márton (2000)

*Adj Uram,
örök nyugodalmat nekik!*

**Elhunyt
dr. Horváth Lóránt Ödön**

A Csornai Premontrei Prépostság híre-
iből értesülhettünk, hogy Dr. Horváth
Lóránt Ödön premontrei apát életének
92., szerzetességének 74., papságának
68. évében, türelemmel viselt betegségé-
ben 2020. november 18-án este rendtár-
sai körében csendesesen elhunyt.

1929-ben Szombathelyen született, a
Budapesti Központi Szemináriumban ta-
nult és doktorált, 1952-ben szentelték
pappá. 1955-től káplán-hitoktató volt
többek között Zalaegerszegen is.

1959-ben titokban tette le szerzetesi
örökfogadalmát. 1972 szeptemberétől
1990-ig a Győri Hittudományi Főiskola
tanárként erkölcssteológiát és lelkipász-
torkodást tanított. A II. vatikáni zsi-
nat dokumentumainak magyar kiadásá-
ban háromhoz ő írt hivatalos komment-
árt.

Miután a szerzetesrendek újramez-
ték munkájukat, 1990. június 12-én
rendtársai prépost-prelátussá választot-
ták, majd a Csornai Prépostság apátja
lett. Szívügye volt a rendházak vissza-
szerzése és renoválása, iskolájának, a
Szombathelyi Premontrei Rendi Szent
Norbert Gimnáziumnak újraindítása.

2009. augusztus 16-án, 80. születés-
napján adta át közössége vezetését, de
mindvégig részt vett a közösség életé-
ben.

Hálásak lehetünk egyházi tevékenységéért, kedvességéért, szeretetéért, amelyet a Mária Magdolna egyházközség hatvan éven felüli tagjai személyesen is megtapasztalhattak.

Plébániai hírek:

A járványveszély miatt a templomi padsorokban **három személy** ülhet. A családtagok egy padsorban is ülhetnek. A mellékoltároknál is tartuk meg a távolságot. A szembemiséző oltár előtti helyekre is lehet ülni. **A szájmaszkról és kézfertőtlenítésről** ne feledkezzünk meg. Szentgyónás elvégzésére továbbra is a keresztlő kápolnában, ill. a sekrestyében van lehetőség.

A hétköznapi szentmisék időpontja:

- hétfő, szerda, csütörtök, szombat: reggel 6 és este 6 óra.
- kedd és péntek: reggel 6, 1/4 8 és este 6 óra.

Az ünnepek alatti miserendet aktuálisan hirdetjük majd a szentmiséken.

Visszavonásig **a plébánia hivatal nyitvatartása: hétfőtől péntekig 9–12 óra.**

Minden hónap **elsősütörtökén** az esti szentmise előtt fél órával papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk az Oltáriszentség előtt. **Elsőpéntekenként** a szentmiséink kezdő időpontja: 6.30, 7.30 és 18 óra. A 7.30 órakor kezdődő

szentmise Jézus Szíve könyörgésekkel végezzük, a szentmise zárásaként Jézus Szíve litániát imádkozunk és ajánljuk fel magunkat Szent Szívének. A szentmisék alatt szentgyónási lehetőség van. A Szűzanya **elszombati** ájtatossága 17.15 órától Rózsafüzér imával kezdődik, 18 órakor szentmise, azt követően énekes Szűzanya-köszöntő.

Minden hónap **13-án** a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentsegímdás.

Az atyák felhívják a hívek figyelmét a **szentmísemondítás fontosságára**. Biztatjuk az olvasókat, hogy az elhunyt szülőkért, nagyszülőkért, élő hozzátartozókért, családtagokért, a betegek gyógyulásáért jelezzék a miseszándékot a plébániahivatalban. Januártól pedig már a sekrestyében is felveszik az intenciókat. Az énekes szentmise díja 3.000 Ft, a csendes szentmise díja 1.500 Ft.

Ferenc pápa december 8-án tette közzé Patris corde (Atyai szívvel) kezdetű apostoli levelét, melyben meghirdette a **Szent József-évet**, amely 2021 december 8-ig tart. A Szent József év apropója, hogy 150 évvel ezelőtt IX. Piusz pápa Szent Józsefet az egész katolikus Egyház védőszentjévé nyilvánította.

A TILMA a Gyermekművészetért Alapítvány a Szent József-évhez kapcsolódóan rajzpályázatot hirdet Atyai szívvel 2020–2021 címmel.

Megkezdődött a jelentkezés a Chemin Neuf Közösség által szervezett **2021. évi Kána-hétre**. Ez a hét egy szép ajándék házaspároknak és családjaiknak. A párok itt időt szánhatnak egymásra, kettesben lehetnek, ami fontos alapja a házasságnak. Jelentkezni a közösség weboldalán keresztül lehet 2021. február 28-ig.

Január 1. péntek Szűz Mária, Isten anyja (Újév) – és **január 6. szerda** Urunk megjelenése (Vízkereszt) főünnepek, parancsolt ünnepek.

Áldott, békés karácsonyt
és boldog új esztendőt
kívánunk minden kedves
olvasónknak!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.
Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.
Telefon: (92) 599 230, Fax: 599 231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. - Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.

